

29/8/84

Η Νεριού Μπάρρορ, ένα παρελκίδι της μεγάλης οικογένειας, τών ήθοποιων, νού εκκλήσει στο φιλμ «Εμπρήστρια»

ΣΤΟ ΦΙΛΜ «ΕΜΠΡΗΣΤΡΙΑ»

Μιά οκτάχρονη ήθοποιός ανάβει φωτιές

ΠΩ ΚΟΣ ΕΝΑΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Μετά από δύο επιστημονικής φαντασίας θρίλλερ, έρχεται τώρα τι ένα τρίτο έντυπωσιακό φιλμ, η «Εμπρήστρια», μία ταινία που βασίζεται (όπως και οι δύο προηγούμενες) σε βιβλία του Στέφεν Κίνγκ, τού συγγραφέα που κάθε του έργο γίνεται άναρπαστο από τού Χόλλυγουντ γιό να μετατραπεί σε λίγο σε μία έντυπωσιακή ταινία.

Η «Εμπρήστρια» είναι μία παράξενη ιστορία, δεν θά λέγαμε ένα τρομακτικό φιλμ, αλλά περισσότερο ένα φιλμ ψυχολογικό που αναφέρεται στην ιστορία ενός οκτάχρονου κοριτσιού που διαθέτει την τρομερή ικανότητα να πυρπολεί κάθε τι, αρκεί να ρίξει επάνω του τού βλέμμα του και να θέλει να προκαλέσει την καταστροφή. Και ο πατέρας τού κοριτσιού έχει υπερφυσικές δυνάμεις, οι οποίες, όμως, μειώνονται όσο αναπτύσσεται η δύναμη τού μικρού κοριτσιού.

Τους δύο αυτούς ανθρώπους—πατέρα και κόρη— θέλει να εκμεταλλευθεί μία κυβερνητική υπηρεσία, με σκοπό να αποκτήσει ένα μυστικό όπλο έμφρηστού. Ετσι ο πατέρας και η κόρη αναγκάζονται να ξεφραριστούν και τότε αρχίζει ένα ανέλεγο κυνηγητό, στο οποίο παίρνει μέρος τελικά και ένας έμπειρος αστυνομικός, που έχει έμπειρη να έτελεσει τού κοριτσιού μία μά

Συνομιλία μ' ένα δημοφιλή ήθοποιό «Βασικά» τόν λένε Θύμιο Καρακατσάνη

Τά κρατικά θέατρα λειτουργούν με σκουριασμένους θεσμούς

«Βασικά» τόν λένε Θύμιο Καρακατσάνη η έχει μία πολύ αποφασιστική άποψη γιά τήν αξία τού ελληνικού έργου. Δημιούργησε λοιπόν, βασικά, τήν «Νέα Ελληνική Σκηνή», εδω και μερικά χρόνια και παρουςίασε μία σειρά από έργα δικών μας συγγραφέων και μόνο ένα ξένο.

Ο εκλεκτός και δημοφιλής ήθοποιός, μαθητής κι αυτός τού Κόρολου Κούιν, έχει παρουςιάσει ως τώρα, πάντα με επιτυχία και μερικά σε δύο σαζόν, τόν «Φόν Δημητράκη», τού Ψαθά, τόν «Ηρωα με ποντόφλες» τών Σακελάριου - Γιαννακόπουλου, τού «Έχω στόχο κύριε πρόεδρε» τού Χοραλομηδίου, τής «Νταντάδες» τού Σκούρη, τόν «Επιστάτη» τού Πιντερ και τώρα τού «Βασικά μ'έν Θανάση» τού Γιώργου Αρμένη, που θά παιχτεί και τόν επόμενο χειμώνα, ύστερα από τήν μεγάλη του επιτυχία.

Ο Θύμιος Καρακατσάνης, τέρας εύσυνειδησίας στην οργάνωση τών παραστάσεων του, βρίσκεται στή Θεσσαλονίκη εδω και δέκα μέρες και ετοιμάζει τήν παράστασή του, τή διαφήμισή του (ό ίδιος κάνει οκτώμυ και τού έγχρομο ταμλιά τής εισόδου τού θεάτρου) και υπόσχεται μία παράσταση τής αξίας τών Αθηνών.

Ένα θέατρο γιά τόν λαό

Έχει παίξει σε πολλά έργα στο «Θέατρο Τέχνης», στο Εθνικό, σε άλλους θέσους (άκόμη και σε επιθεώρηση) αλλά τελικά άγωνίστηκε και δημιούργησε τού δικό του θέατρο, τή «Νέα Ελληνική σκηνή».

—Τι πιστεύεις ότι προσφέρει στή κοινή μ' αυτό τού θεάτρου που δημιούργησες; τόν ρωτάει.

—Η «Νέα Ελληνική Σκηνή» έχει τήν πεποίθηση πως δεν γίνεται ελληνικό θέατρο, χωρίς ελληνικά έργα. Σάν ανέθεσα, έχωμε μία λαικότητα, προσπαθώντας στην υποκριτική να αποκαλυφούμε από τού θεαυδού τού κτήν φαρμακωμωδία και στοχασμούς σ' ένα λαϊκό θέατρο που να γράφει προβλήματα τού μέσου Έλληνα, να τ' αναλύει και, μέχρι ένα σημείο, να τ' λύνει. Κατ' αρχήν πήρε έργα που δεν πιστεύω κανένας ότι είναι έργα που μπορούν να άνεταστούν σήμερα. Όταν ζήτησα από τόν Ψαθά τόν «Φόν Δημητράκη» μου είπε «δεν τού παίζει κανείς» και μετά τήν παράστασή μου είπε ότι τόν κάναμε συγγραφέα, αν είναι δυνατόν τού τού πελ κανείς αυτό γιό τόν Ψαθά. Δείχνει όμως η φράση αυτή ότι άνεθέσαμε τού έργο με μία άδανειχτική και ξεσκεπάσαμε τού νυστέρι τού συγγραφέα. Και μετά από μία λαϊκή υποκριτική, από μνήμες, από δρά-

στού κοινό ήταν, ποιός οκτώσε τόν Τζέυ Αρ; **Σκουριασμένοι θεσμοί**

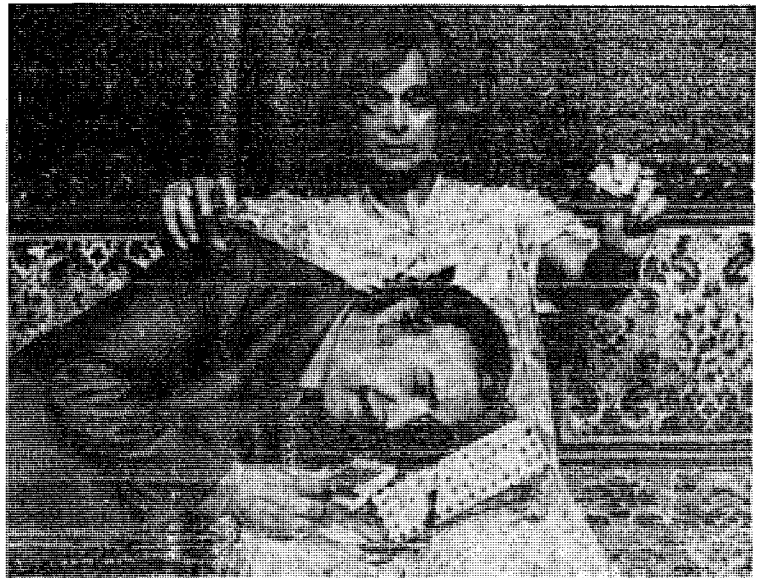
Υπάρχουν βέβαια οι κρατικές σκηνές, υπάρχουν τού επικοινωνούμενα συγκροτήματα, υπάρχουν, κατά τεκμήριο ελπίδες. Ρωτούμε τού Θύμιο Καρακατσάνη:

—Πιστώς η γνώμη σου γιό τή σημερινή κατάσταση στή κρατική θέατρο;

—Τό κυριότερο πρόβλημα τών κρα-

τιών πρέπει να αλλάξει νοοτροπία και όχι πρόσωπα. Δεν πιστεύω ότι με τού φύνει ένας Βοκόβιτς γίνεται καλύτερο θέατρο, ενώ ο Βοκόβιτς θά ήταν άποκτημα γιά οποιοδήποτε θέατρο. Δεν είναι πρόβλημα τού θέατρου, αλλά ουσιαστικό. Χρειάζεται άλλαγή πολιτιστικής νοοτροπίας. Η πολιτιστική έπιτροπή τού υπουργείου πολιτισμού και έπισημη γιά τήν ώρα δεν μάς έπεισε ότι έχει στόχο. Ακούσαμε τής θέσεως τού προέδρου τής κυβερνήσεως γιά τού πολιτιστικό. Αν τού ΥΠΠΕ άκολου-

εύελλια και τού χρήματα θά ξαναγύριζαν σ' αυτόν που τ' δίνει, στο λαό. Η προσέλευση τών θεαυδών στή κρατική θέατρο είναι άσημηνη μπροστά στο χρήματα που ερδεύονται γιά τήν λειτουργία τους. Θά πρεπε να υπάρχουν εκεί μέσα τέτοιες δραστηριότητες που να δίδουν τού χρήματα. Σίγουρα υπάρχουν εκατοντάδες υπάλληλοι δεν υπάρχουν όμως δραματολόγοι. Η διεύθυνση πάσχει από δυστοκία γιότι μεταξί διευθύνσεως και διοικητικού συμβουλίου υπάρχει μία παλινδρόμηση άποφα-

Άνα Φόνσου και Θύμιος Καρακατσάνης, σε μία σκηνή από τήν κωμωδία «Βασικά μ'έν Θανάση».

τικών σκηνών είναι ότι λειτουργούν με θεσμούς που είναι έντελεις σκουριασμένοι. Θά πρεπε αυτοί οι θεσμοί να ξαναγίνουν από τήν αρχή. Δεν μπορεί ένα θέατρο να λειτουργεί τού τού σύστημα που έγινε πριν 60 χρόνια. Υπάρχει μία γραμμογραφία ξεφραριστικού βαθμού. Υπάρχει μία άπαγγελια γιά ανανέωση. Μου φαίνεται πολύ άμφιλεγόμενη ανανέωση. Κάποιοι είδημονες λένε ότι θά έπρεπε να κλείσουν τού κρατικά θέα-

τρας τά λόγια του, θά έχει σύντομα βετικά αποτέλεσμα. **Και ο Θύμιος Καρακατσάνης συνεχίζει λέγοντας:** —Αυτή τή στιγμή νομίζω ότι άναγώση είναι να αλλάξει τόν Γιάννη με τού Γιώργου. Έμεις ο λαός αυτό τού λέμε «κάτι τρέχει από γυφίτκα». Έμεις θά θέλαμε να δοούμε τού έργο που κάνει ο Γιάννης και ο Γιώργος που άνοι τ' όνομά του. Τό Εθνικό θέατρο...

στων, τής περισσότερες φορές με άνώφελη κατάληξη και συνήθως χωρίς κατάληξη. Υπάρχει έπι πλέον μία δυστοκία που όφειλεται στην άνοια και στην παντελή έλλειψη έπαφής τών δημογράφων με τήν διοίκηση τού θεάτρου. Πολλές φορές, άκόμη και η διεύθυνση μπαίνει τού άποτέλεμα τής παραστάσεως στην περιεομή. Θά πρεπε να έξει κανείς περιποιο γιό τού έτοιμάζεται.

Τό νέο βιβλίο

Γ. Μπαρμπινιώτη, «Γλωσσολογία και λογοτεχνία»

Τό βιβλίο αυτό τού καθηγητή τής γλωσσολογίας στο πανεπιστήμιο Αθηνών, φέρει και τόν υπότιλο «Από τήν τεχνική στην τέχνη τού λόγου» και είναι καρπός μιάς ευρύτερης προσπάθειας τού συγγραφέα να στρέψει τού ενδιαφέρον τών νέων, κυρίως, γλωσσολόγων και φιλόλογων στην επιστημονική γλωσσολογική έπισημη τής γλωσσολογίας. Πεισθήση τού είναι ότι η γλωσσολογική έπισημη, με τήν έμφραση που δείχνει τελευταία στην έρευνα τών υπερπροτοσιακών σχέσεων τής γλώσσας, έλασθ στή δομή τού κειμένου, αλλά με τού γενικότερο θεωρητικό όπλισμό τής και με τή γνώση τών μηχανισμών τής γλωσσικής επικοινωνίας, μπορεί να βοηθήσει τήν κοινωνιολογική έπισημη και τή λογοτεχνική κριτική σε βαθύτερη και πληρέστερη κατανόηση τού λογοτεχνικού κειμένου, θεωρητικά και μεθοδολογικά τεκμηριωμένη.

Δημήτρη Φιλλιπιδή, «Νεοελληνική άρχιτεκτονική»

Αν σκύψει κανείς πάνω στή νεοελληνική άρχιτεκτονική θ' άποκαλύψει τά όρια όνάμεσα σε μία «λαϊκή» ή «άνωνυμη» και μία «σύγχρονη» άρχιτεκτονική και θά δει ότι χάνουν τήν αξία τους. Και χρειάζεται να θυμηθεί κανείς τά λόγια τού άξέχαστου Πικιώνη. Η ιστορία τής άρχιτεκτονικής, όπως τή δίνει ο κ. Φιλλιπιδής, έχει στόχο ν' άποκαταστήσει τήν ένότητα, ν' άποκαλύψει τά μυθολογικά σημεία άναφοράς, να κατανοήσει και μετά να εξηγήσει τού φαινόμενα τής άρχιτεκτονικής, έτσι όπως εγγράφονται στο περιγραμμά τού συγκεκριμένου τόπου. Τό βιβλίο προσφέρει μία άναδρομή στις κυριότερες περιόδους τής ελληνικής άρχιτεκτονικής, αρχίζοντας από τού νεοκλασικισμό και καταλήγοντας σε τού πρόσφατες αναζητήσεις. Ο τόμος πλουτίζεται από πλήθος φωτογραφιών και σχεδίων (Εκδόσεις «Μέλισσα»).

Λαθεμένη άποκέντρωση

Τό θέατρο στην έπαρχία και πως να τού πετύχουμε, είναι τού έπόμενο θέμα που συζητούμε με τόν εκλεκτό ήθοποιό. Τό ερώτημα είναι άπλό:

—Πιστεύεις ότι η θεατρική άποκέντρωση γίνεται άσως ή πρεπί να υπόξουν νέοι τρόποι;

—Πρεπί να γίνει κάποτε αυτή η άποκέντρωση στή πλαίσιο τής δυνατότητας που μπορεί να έχει μία χώρα σαν τή δική μας. Αλλά γιά να άκρίθολογώ και να μιλώω χωρίς περιστροφές η θεατρική άποκέντρωση ταυτίζεται με τήν διαποριστική άποκατάσταση ενός δυναμικού που στο έπαρση τουλάχιστον δεν βρίσκεται τόσο εύφορος και παχυλά άμοιβεί, αλλά υπό κανένας βουλεύει. Ν' άποκεντρωθούμε σημαίνει να πάρουμε τόν πυρήνα τού θεάτρου που βρίσκεται στή Αθήνα και να τόν άπολύσουμε σ' όλη τή χώρα. Αυτό είναι άποκέντρωση. Όταν πάρουμε τού περιθώριο, που δεν άποτελει τόν πυρήνα, αλλά είναι η άνασπαρξή τού κέντρου η στην πολιτιστική ζωή τού τόπου, όπου κι

Γκ. Κ. Τσέστερτον, «Ο άνθρωπος που τόν έλεγαν Πέμπτη»

Άγνωστος γιά τού πλατύτερο ελληνικό κοινό ο Άγγλος συγγραφέας Τσέστερτον, είναι από τούς πιο αξιόλογους πεζογράφους τής χώρας του. Στο μυστηότοπιο, που μετέφρασε η Κατερίνα Ροντογιάννη, ο «Πέμπτη» άνήκει σε μία μυστική οργάνωση άναρχικών, που έχει όρια-στόχο να καταστρέψει τόν κόσμο. Τα μέλη τής όμάδος γιά λόγους άσφαλείας έχουν πάρει σαν ψευδώνυμα τά όνόματα τών ημερών, δηλαδή ο «Δευτέρα», ο «Τρίτη», κλπ. με άρχηγό τόν «Κυριακή». Τό μυστηότοπιο γίνεται πιο ένδιαφέρον, αν λάβει κανείς ύψηψη τού ότι ο «Πέμπτη» είναι άστονυμοικός τής Σκότλαντ Γιάρντ, μία και ύπερσχετική τού στοιχείο τού διπλού παιχνιδιού κι όλων τών κινδύνων που συνεπάγεται. Συ-

